

'My mom doesn't want me to fight for **Palestinian rights**' ²⁶

AD VALVAS

JAARGANG 72 ZOMER 2025
VOLUME 72 SUMMER 2025

ONAFHANKELIJK MAGAZINE VAN DE VRIJE UNIVERSITEIT

De toxische man

heeft moeite met een pluriforme samenleving.
Helaas vind je die overal. Ook aan de universiteit ¹²

OPENBARE RUIMTE Hoe maak je de stad veiliger voor vrouwen? ⁸

ROLPATRONEN De zachte man in je broekje ¹⁶

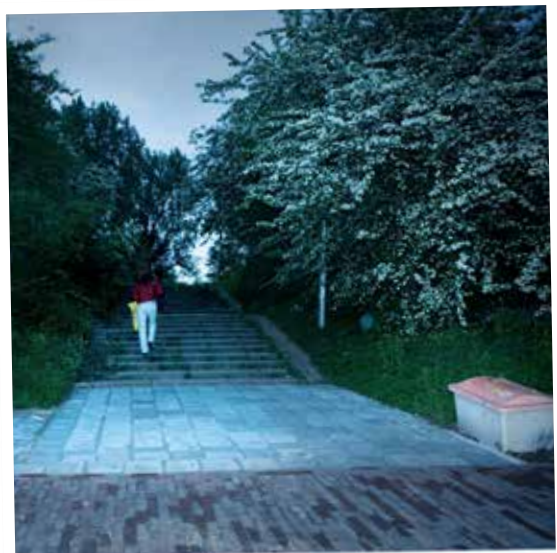
TESTOSTERONE A bizarre, but pleasant effect ²⁴

‘Academici hebben minder voeling met hun lichaam’

P6-7

Fysiotherapeut **Sido Vleer** behandelt studenten en medewerkers op beide locaties van Sportcentrum VU.

‘De sfeer ’s nachts is vaak echt grimmig’

P8-11

Twée op de drie jonge vrouwen worden lastiggevalen op straat. Toch werd er tot voor kort geen rekening gehouden met hun veiligheid bij de inrichting van de openbare ruimte. **‘Ik fiets niet meer alleen naar huis.’**

COVER

Toxische man

Trump is voor velen hét voorbeeld van een toxische man. Iemand die moeite heeft met een pluriforme samenleving. Helaas vind je die overal. **Ook aan de universiteit.** (p12-14)

FOTO-ILLUSTRATIE
Martijn Gijbertsen

Soft guy

Hij is er wel, maar echt omarmen doen we hem nog niet: de zachte man. **Is de wereld er nog niet klaar voor, of vertrouwen we hem gewoon niet?** (p16-17)

Testosterone

Men commit the vast majority of violent crimes and sexual offenses and are more often involved in traffic accidents and fireworks-related incidents. **Can hormonal differences be blamed for these numbers?** (p24-25)

Volg ons op Instagram
[@advalvas](#)
en Bluesky
[@advalvas.bsky.social](#)
en Mastodon
[@advalvas](#)

‘A large faculty is a more robust discussion partner’ P22-23

Gregor Halff is the dean of the new faculty of Social Sciences and Humanities, a merger of the three faculties of Social Sciences, Humanities and Religion and Theology.

‘My mom doesn’t want me to fight for Palestinian rights’ P26-29

VU for Palestine is fighting for justice for the Palestinian people, but not everybody takes kindly to the way they do it. **‘I would say that 80 to 90 percent supports our actions.’**

AD VALVAS

ONAFHANKELIJK MAGAZINE VAN DE VRIJE UNIVERSITEIT
JAARGANG 72 #8 / ZOMER 2025
INDEPENDENT MAGAZINE OF VU AMSTERDAM
VOLUME 72 #8 / SUMMER, 2025

- 4 **OPINIE**
Jessica van der Schalk-de Boer
Goed voorbeeld maakt campus veiliger
- 5 **WISSELCOLUMN**
Jacintha Ellers
De werkvloer ruikt naar macht
- 15 **OPINIE VU**
Jeroen Geurts wil dat de VU een dialogische universiteit is
- 18 **XXL**
Polderloop
- 20 **COLOFON**
- 21 **WEBSITE**
Nieuws **News**
- 31 **BLOG USC**
Simon Westhoff
An ode to the forever student
- 32 **ONDERNEMINGSRAAD**
- 34 **CULTUUR**
Rialto / Sportcentrum
Griffioen / Restaurant
- 36 **WOUT & DIDO**

PEFC-gecertificeerd
Het papier voor dit magazine
komt uit duurzaam beheerde
bossen en gecontroleerde
bronnen
[pefc.nl](#)

Tijdelijke tentoonstelling

Alleen in de pauze van het Déjà VU-festival zag je foto's van de zogeheten Summit for Future Generations 2025. Na afloop waren ze weer weg.

FOYER HOOFDGEBOUW 12 JUNI 2025, 17.44 UUR

FOTO YVONNE COMPIER

Goed voorbeeld maakt campus veiliger

Hoe beter we constructieve omgangsvormen herkennen en waarderen, hoe scherper ongewenst gedrag afsteekt.

DOOR JESSICA VAN DER SCHALK-DE BOER
ILLUSTRATIE BAS VAN DER SCHOT

Vragen die ik als domeinmanager sociale veiligheid regelmatig krijg, zijn: *hoe gaat de VU om met incidenten? of hoeveel meldingen zijn er?* Het gesprek over sociale veiligheid richt zich vaak op wat er misgaat: pesten, (seksuele) intimidatie en discriminatie. Ook in ons recente werkbelevingsonderzoek stond sociale onveiligheid centraal, en de factoren die daaraan bijdragen. Begrijpelijk, we hebben het dan meestal over ernstige problemen met grote impact, die blijvende aandacht vragen. Het thema wordt daardoor al snel geassocieerd met risico's, incidenten en klachtenprocedures. Bijna nooit vraagt iemand: wat gaat er wél goed? En wat kunnen we daarvan leren? En zo blijft iets belangrijks onderbelicht.

Sociale veiligheid gaat namelijk niet alleen over het voorkomen van grensoverschrijdend gedrag of het goed afhandelen van incidenten. Het draait ook om omgangsvormen die ons als academische gemeenschap versterken. Wanneer word jij bijvoorbeeld gemotiveerd om het beste uit jezelf te halen – als student, onderzoeker, docent of collega? Hoe beter we ook constructieve omgangsvormen herkennen en waarderen, hoe scherper ongewenst gedrag afsteekt. Zo wordt het verschil tussen wat goed gaat en wat niet, zichtbaarder én bespreekbaarder. In het licht van dit themanummer noem ik twee voorbeelden van VU-mannen die voor mij zo'n positief verschil maakten: René van Woudenberg en Haroon Sheikh. René was mijn docent en later decaan bij de faculteit waar ik werkte; Haroon jarenlang mijn

leidinggevende. Beiden toonden een duidelijk moreel kompas en waren daarin volhardend. Het maakte indruk dat deze succesvolle mannen in de samenwerking respect en gelijkwaardigheid altijd vooropstelden – ook wanneer ze moeilijke beslissingen moesten nemen of als ik er een keer niets van had gebakken. Daardoor kon ik feedback omzetten in groeimomenten, durfde ik zelf feedback te geven, en – misschien wel het belangrijkste – wilde ik zelf iemand zijn die gelijkwaardigheid en respect vooropstelt. Ik denk ook aan eigenschappen, zoals constructieve volharding: niet afhaken bij tegenslag maar blijven zoeken naar herstel van samenwerking of oplossen voor onderlinge problemen. Of de rust om iets niet persoonlijk op te vatten, en de aandacht op de inhoud te houden – ook als het schuurt. Mensen die dit nastreven, vergroten de sociale veiligheid.

Aan de VU werken we op drie sporen aan sociale veiligheid. We investeren in een toegankelijk, goed werkend meld- en klachtsysteem. We zijn scherp op universitaire organisatiestructuren die risico's met zich meebrengen, zoals hiërarchie, competitie en werkdruk. En minstens zo belangrijk: we bouwen actief aan positieve impulsen voor onze omgangscultuur – onder meer via initiatieven als Mixed Classroom en The Art of Engagement. Verwacht geen checklist. Goed met elkaar omgaan kent geen vaste formules, maar is iets wat je samen blijft vormgeven: door bijvoorbeeld het moeilijke gesprek aan te gaan, betrokkenheid te tonen en tijd voor elkaar te maken. Het goede nieuws? Goed menselijk contact is een sterke voorspeller van een gelukkig leven. Hoe maken we onze campus sociaal veiliger? Door alert te zijn op ongewenst gedrag én bewust gewenst gedrag te versterken bij anderen en bij onszelf.

Jessica van der Schalk-de Boer is domeinmanager sociale veiligheid aan de VU.

Reageren? Mail naar redactie.advalvas@vu.nl.

De werkvloer ruikt naar macht

Jacintha Eilers hoogleraar evolutionaire ecologie

Hoe heerlijk moet het zijn om een man te zijn. Als man heb je talloze inherente privileges, zoals een beter carrièreperspectief, hoger salaris, ongegeneerd met je benen wijd kunnen zitten, betere medische zorg, gewaardeerd worden als vader ook al heb je maar één papadag per week, en zo kan ik er nog wel een paar opnoemen. Helaas hebben al die geneugten van de man nogal wat nadelen voor vrouwen. Het illustreert de ongelijkheid tussen de seksen, een hardnekkig probleem in onze samenleving dat te maken heeft met mannelijke macht. Niet van de man als individu, maar van de man als drager van geïnternaliseerde macht. De onzichtbare overtuiging dat je als man recht hebt op ruimte, op aandacht, op dominantie. Die macht is zo diep verweven met mannelijkheid dat veel mannen zich er niet eens bewust van zijn. Voor veel vrouwen geldt trouwens hetzelfde. Ook vrouwen gedragen zich onbewust naar deze machtsongelijkheid. Van jongs af aan zijn zij sociaal en cultureel getraind om in te schikken, in te schatten, en af te stemmen met het feit dat mannen de norm zijn in onze maatschappij. Het is een subtiele vorm

van macht, die zonder dat het expliciet wordt opgelegd, overal in de maatschappij het gevoel van sociale onveiligheid van vrouwen vergroot. Op het werk bijvoorbeeld leidt geïnternaliseerde macht tot een doolhof van ingesleten patronen, subtiele uitsluiting en mannelijke vanzelfsprekendheid. Vrouwen navigeren de werkvloer als een mijnenveld. Ze wegen hun woordkeuze, passen zich aan, en lachen om grappen die niet grappig zijn, allemaal uit zelfbescherming tegen de vanzelfsprekendheid waarmee mannen zich gedragen alsof de werkvloer hun terrein is. Dat komt niet omdat mannen 'fout' zijn. Zij hoeven er gewoon niet over na te denken hoe ze zich gedragen, want ze weten niet hoe het voelt om structureel geminimaliseerd te worden. En zolang mannen het privilege van vanzelfsprekendheid niet herkennen, blijft de ongelijkheid bestaan. Het is tijd dat niet vrouwen zich aanpassen, maar dat mannen de werkvloer veiliger voor vrouwen maken. Dus heren, kijk naar je eigen positie. Waarschijnlijk ben jij niet het probleem, maar de kans is groot dat je er ongemerkt deel van uitmaakt.

Reageren? Mail naar redactie.advalvas@vu.nl.

Heren, kijk naar je eigen positie

‘Academici hebben minder voeling met hun lichaam’

DOOR MAURICE TIMMERMANS
FOTO PETER VALCKX

Fysiotherapeut **Sido Vleer** behandelt studenten en medewerkers op beide locaties van Sportcentrum VU. ‘Denk aan je houding en blijf niet de hele dag achter je bureau zitten.’

‘Ze willen precies weten wat de behandeling inhoudt’

Hoe ben je als fysiotherapeut bij de VU terechtgekomen? “Ik ben op een dag het Sportcentrum binnengelopen om te vragen of ik er spreekuur mocht houden. En toen liep ik meteen de juiste persoon tegen het lijf, de directeur, die het een goed idee vond. Het spreekuur was vanaf het begin een succes, met lange rijen voor de deur. Niet lang daarna ben ik ook gaan behandelen. Nu doen we dat met z’n vieren, voor de VU en voor iedereen. Ik behandel zelf veel kniegewrichten, fascinerend hoor, een heel complex gewricht. Als manueel therapeut richt ik me specifiek op klachten die voortkomen uit de wervelkolom.”

Medewerkers of studenten: wie kloppen het vaakst bij jullie aan? “Dat houden we niet bij, maar we doen pakweg achtduizend behandelingen per jaar, waarvan zeker de helft gerelateerd is aan de VU. Als ik eens door mijn agenda blader. Even zien: vandaag een student, gister een student, en nog een...”

Klinkt alsof jullie meer studenten dan medewerkers zien. “Ik denk het wel, ik schat dat de verhouding 60-40 is. De klachten van studenten zijn divers. Sommigen komen met sportblessures, overgehouden van een evenement als de marathon. Anderen hebben last van hun nek, schouder of rug, wat samen kan hangen met telefoongebruik. Ik zie het ook bij mijn eigen kinderen: onderuitgezakt op de bank, telefoon ter hoogte van de navel en de nek naar beneden gebogen.”

En medewerkers, met welke klachten komen die? “Soms met huis-tuinen-keukenklachten, na bijvoorbeeld een val van de trap tijdens het ramen lappen. Maar meestal met arbeidsgerelateerde pijn, vaak als gevolg van steeds dezelfde handelingen, zoals het invoeren van onderzoeksdata. Wat we vroeger RSI noemden en nu KANS [klachten aan de arm, nek en/of schouder, red.]. Al is er qua ergonomie veel verbeterd. Denk aan tafels die omhoog en omlaag kunnen, zodat je af en toe kunt gaan staan. Dat scheelt.”

Merk je dat stress vaak een rol speelt? “Ik hoor met enige regelmaat dat de werkdruk hoog is. Promovendi hebben er veel last van, wat ik ook van dichtbij heb gezien: mijn vrouw is gepromoveerd. Een proefschrift schrijven is echt uitputtend.”

Jullie krijgen honderden medewerkers en studenten per jaar. Waarin verschillen die van andere cliënten? “Leuk aan studenten en medewerkers is dat ze kritisch zijn. Ze willen precies weten wat er aan de hand is, wat de behandeling inhoudt. In een praktijk in Bussum, waar ik ook werk, krijg je minder van dat soort vragen. Tegelijk merk ik dat veel studenten en medewerkers zodanig in hun hoofd zitten dat ze minder voeling hebben met hun lichaam. En dat sommige medewerkers moeite hebben met bepaalde oefeningen.”

Fysiotherapeuten helpen ook met het revalideren na een operatie. Zoals? “Een hoogleraar die met zijn fiets in het tramspoor raakt en zijn pols breekt. Een student die van een hoogslaper dondert. Een portier die tijdens het skiën zijn kruisband scheurt. Na de wintersport, in maart en april, zien we elk jaar een piek. Voor de revalidatie mogen we gebruikmaken van de trainingsfaciliteiten van het Sportcentrum. Dat is uniek. Ik ken fysiotherapeuten die het moeten doen met alleen een loopband en een hometrainer.”

Wat geeft je voldoening in je werk? “Als ik mensen van hun klachten af kan helpen. Ouderen die al jaren in de medische molen zitten vanwege onbegrepen knieklachten. Of studenten die vanwege lage rugpijn niet meer kunnen roeien, terwijl dat sociaal heel belangrijk voor ze is. Daar haal ik voldoening uit.”

Welke tips heb je voor studenten en medewerkers? “Denk aan je houding, blijf niet de hele dag achter je bureau zitten en ga twee keer per week sporten. Dat de overheid laatst de studentensport aan banden wilde leggen, echt onbegrijpelijk.” **AV**

Sido Vleer 47

2006 - heden
Fysiofysiek in samenwerking met de VU

2011
Masterdiploma Evidence Based Practice in Health Care, UvA

2005 - 2011
Fysiotherapeut bij de Koninklijke Nederlandse Roeibond

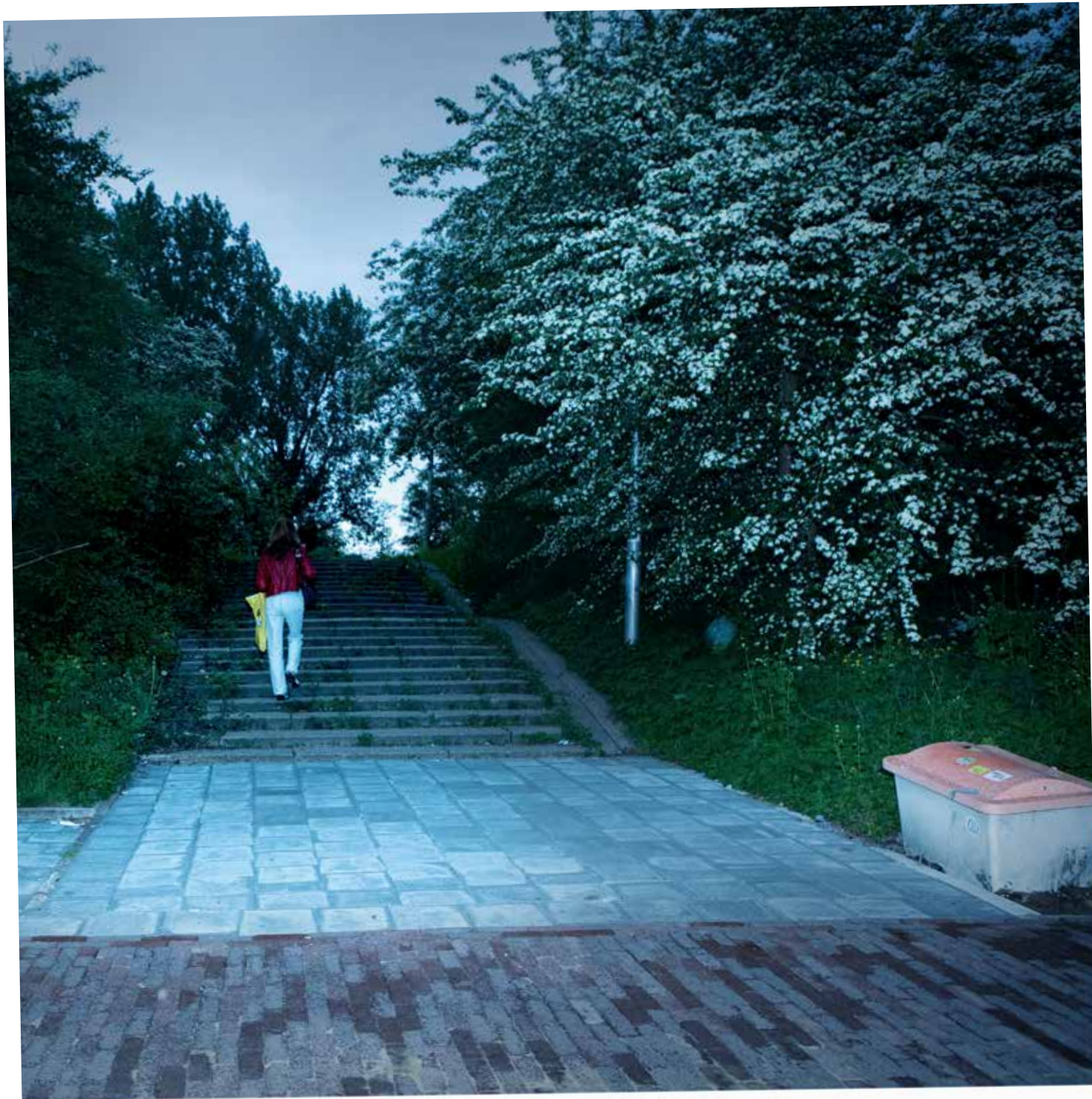
2009
Masterdiploma manuele therapie, Somt University of Physiotherapy

2005
Oprichting praktijk Fysiofysiek in Amsterdam en Amstelveen

2002
Diploma fysiotherapie, Hogeschool van Amsterdam

Fysiofysiek

Fysiofysiek verzorgt fysiotherapeutische behandelingen voor studenten en medewerkers. De praktijk heeft vier vestigingen, waaronder de twee locaties van Sportcentrum VU. Er werken vier fysiotherapeuten, onder wie oprichter Sido Vleer. Fysiofysiek biedt onder meer manuele therapie, revalidatie na een operatie en dry needling - een vorm van acupunctuur tegen spierverkramping. Het inloopsprekuur is gratis, de behandeling niet. Meer info: fysiofysiek.nl.

Hoe maak je de stad veiliger voor vrouwen?

Twee op de drie jonge vrouwen worden lastiggevalen op straat. Toch werd er tot voor kort geen rekening gehouden met hun veiligheid bij de inrichting van de openbare ruimte. 'Ik fiets niet meer alleen naar huis.'

‘De sfeer ’s nachts is vaak echt grimmig’

DOOR EMMA SPRANGERS EN WELMOED VISSER
FOTO'S YVONNE COMPIER

Studentencampussen zoals Uilenstede liggen vaak ver buiten het centrum, waardoor studenten 's avonds door verlaten gebieden moeten fietsen om thuis te komen. Dat is met name voor vrouwelijke studenten niet ideaal. Een poll op onze Instagram, waarin we vroegen wat voor maatregelen mensen nemen om veilig thuis te komen, liet zien dat de meeste vrouwelijke studenten ervoor kiezen drukke routes naar huis te nemen. Zo ook een 22-jarige masterstudent, die liever anoniem blijft. Ze groeide op in een dorp en verhuisde vier jaar geleden naar Amsterdam voor haar studie. "Tijdens de introductieweek sprong er een man voor mijn fiets, die wilde dat ik afstapte. Ik dacht: stoppen met fietsen is mijn slechtste optie. Ik heb hem zoveel mogelijk ontweken, ben half gevallen en al steppend op mijn fiets weggekomen." Tegenwoordig mijdt ze donkere tunnels, pakt ze als het even kan openbaar vervoer, en fietst ze na het uitgaan stevast met vrienden naar huis. Daarbij kiezen ze een drukke route uit, waarbij iedereen zo lang mogelijk mee kan fietsen – ook als dat betekent dat ze lang moeten omfietsen. "De sfeer is 's nachts vaak echt grimmig. Ik ga dan niet meer alleen naar huis."

‘Ondertussen doen wij allerlei dingen die mannen niet doen om veilig thuis te komen’

Onbewust op je hoede

Vrouwen zijn zichzelf vaak nauwelijks bewust van al die dingen die zij doen als ze alleen door het donker naar huis fietsen. Het is zo normaal dat ze het zelf niet eens meer opmerken: de broek die ze over hun jurkje aantrekken, de sleutelbos in de hand, het wijdbeens fietsen. Duh, dat doet iedereen toch? Dat is geen nieuws. Net als dat het geen nieuws is dat je als vrouw soms wordt nageroepen of dat er ongevraagd iemand naast je komt fietsen. "Dat hoort er nou eenmaal bij", zeggen we en we gaan door met ons leven. In onze Instagrampoll zagen we dat ook terug: de meeste studenten zeggen dat ze geen voorzorgsmaatregelen nemen omdat ze zich veilig voelen. "Amsterdamse vrouwen zijn stoer, het past niet bij ons imago om over dat soort dingen te zeuren", zegt Elise Moeskops, raadslid voor D66. "Maar ondertussen doen wij allerlei dingen die mannen niet doen om veilig thuis te komen." Moeskops heeft zelf altijd in de horeca gewerkt. En is dus vaak op de meest onmogelijke uren buiten geweest: "Wie is er nou op dinsdagnacht om twee uur op straat? Nou, ik dus." Ook zij belt haar partner als ze naar huis komt, ook zij vermijdt parkjes en uitgestorven stukken van de stad.

Gastvrije ruimte

Waarom is het eigenlijk normaal dat vrouwen al die voorzorgsmaatregelen nemen? Kan de stad niet veiliger worden ingericht? vroeg Moeskops zich af. "Als je er bij de inrichting

van de stad niet bewust voor kiest om de ruimte veiliger te maken voor diverse groepen, dan blijft het perspectief van de dominante groep leidend en dat is de gezonde witte man in de auto”, stelt ze.

Tot afgelopen maart werd veiligheid voor vrouwen niet als apart thema meegenomen in plannen voor ruimtelijke ordening. Toen kwam Moeskops met het initiatiefvoorstel ‘Gastvrije openbare ruimte’, dat werd aangenomen door de gemeenteraad. Niet alleen toekomstige stadsontwikkelingen, maar ook bestaande plannen en projecten worden herzien met speciale aandacht voor het perspectief van de jonge vrouw. Daarmee wordt veiligheid voor vrouwen een apart aandachtspunt bij de inrichting van de stad. Eerder hanteerden beleidsmakers het uitgangspunt dat de openbare ruimte veilig moet zijn voor iedereen. Op zich kun je daar weinig tegenin brengen, maar in de praktijk zijn er grote verschillen in hoe veilig mannen en vrouwen zich voelen op straat, zo blijkt uit onderzoek: 21,6 procent van de vrouwen in Nederland voelde zich in 2018 onveilig als ze alleen in het donker over straat liep, tegenover 5 procent van de mannen.

En dat gevoel van onveiligheid komt wel degelijk ergens vandaan: 83 procent van de jonge vrouwen in Nederland heeft ervaring met seksueel grensoverschrijdend gedrag in de openbare ruimte. En van de vrouwelijke studenten heeft 52 procent het afgelopen jaar te maken gehad met een vorm van seksuele intimidatie, niet per se in de openbare ruimte overigens, maar ook dit cijfer toont aan hoe wijdverbreid dergelijke ervaringen zijn.

Echt pissed

Toen 23-jarige masterstudent Mirabelle Schuurmans jaren geleden werd betast tijdens het hardlopen, maakte ze daar

melding van bij de politie. “Ze vroegen om een duidelijke beschrijving, hoe zijn fiets eruitzag, hoe de persoon eruitzag. Superstandaard. De conclusie was zo’n beetje: jammer dat het gebeurd is mevrouw, maar hier kunnen we weinig mee. Toen was ik echt *pissed*. Nu roept de politie mensen juist op melding te doen van betastingen tijdens hardlopen. Blijkbaar vinden ze het nu wel interessant.”

Schuurmans zou tegenwoordig niet meer zo snel met een rokje in de metro stappen. “Ik was recent thuis nog aan het afwegen of mijn rok lang genoeg was, maar ik wilde er ook niet bijlopen alsof ik tot de Biblebelt behoor. Uiteindelijk had ik een donkere panty aan eronder, en laarzen tot mijn knieën, maar alsnog kreeg ik vervelende opmerkingen: *Je kunt je reet goed zien zo!*

Ze wielrent veel, maar waar ze in het begin nog weleens na een rondje in haar strakke sportkleding naar de supermarkt ging, is ze daar ook mee opgehouden. “Op een gegeven moment is er een soort quotum bereikt van hoe vaak mensen die je niet kent iets over je billen kunnen zeggen.”

Otters van de stad

“Jonge vrouwen zijn de otters van de stad”, zegt Moeskops. Zoals otters een graadmeter zijn voor schoon water, zijn jonge vrouwen dat voor de veiligheid van de openbare ruimte. Moeskops: “Als zij zich veilig voelen, voelen andere groepen zich ook veilig.”

Krista Schram doet als lector publieke veiligheid bij hogeschool InHolland onderzoek naar de veiligheidsbeleving van vrouwen en meisjes. Zij legt uit dat het traditionele veiligheidsbeleid vaak gefocust is op verjagen en controleren:

camera’s, pieptonen tegen hangjongeren en voetbalkooien die jongens van de straat moeten houden.

“Terwijl de aanwezigheid van politie en camera’s bij vrouwen niet altijd leidt tot een groter gevoel van veiligheid en zelfs de indruk kan versterken dat het op straat niet pluis is”, vertelt Schram. In Rotterdam-Zuid onderzocht zij samen met jonge vrouwen wat zij wél nodig hebben om zich prettig en veilig te voelen op straat.

“Jonge vrouwen voelen zich veiliger als er informeel toezicht is”, vertelt Schram, “als er verschillende groepen mensen op straat zijn en als er onderweg plekken zijn waar ze naartoe kunnen, zoals een snackbar of kiosk.”

Overzichtelijke straten met horizontale verlichting noemt Moeskops als belangrijk uitgangspunt voor de inrichting. “In het verleden werd op onveilige plekken vaak felle verlichting geplaatst, maar dat werkt dus helemaal niet: dan sta je zelf in de spotlight en zie je je omgeving helemaal niet meer.” Maar nog beter is het als de omgeving uitnodigend is om in te verblijven: als er andere vrouwen op straat zijn, als er terrasjes zijn of plekken zijn waar je kunt zitten zonder dat je wordt lastiggevallen. Positieve veiligheid, noemen Moeskops en Schram dat.

Onveilig op stations

Waar jonge vrouwen liever niet verblijven, zijn verlaten plekken, met name als ze er ’s avonds moeten wachten. Vandaar dat stations en de gebieden eromheen met tunneltjes en fietsenstallingen slecht scoren als het gaat om veiligheidsbeleving, zoals een onderzoek van Pointer laat zien. Dat de NS gestopt is met het registreren van genderverschillen, vindt Schram een gemiste kans. “Juist op stations is er een groot verschil tussen de veiligheidsbeleving van mannen en vrouwen en als je de algehele veiligheid wil vergroten moet je daar iets mee”, stelt ze.

Ook Schuurmans hangt liever niet te lang rond op stations. “Als ik de metro moet pakken, plan ik het zo dat ik aankom vlak voordat de metro komt, zodat ik niet te lang op het perron sta te wachten. Wanneer ik in de avond loop, heb ik

mijn sleutels in mijn jaszak in de hand, om me mogelijk te kunnen verdedigen. Maar eigenlijk doe ik dat allemaal niet bewust, Ik besef dit nu pas. Alleen lopen doe ik sowieso liever niet. Als het even kan, fiets ik. Zelfs als ik er dan langer over doe, ik woon maar vijf minuten lopen van het metrostation.”

Mannen heropvoeden

In steden als Wenen en Stockholm is de veiligheid van vrouwen al decennialang een uitgangspunt bij het inrichten van de openbare ruimte. Moeskops nodigde internationale experts uit om de Amsterdamse ambtenaren te overtuigen dat deze genderinclusieve kijk op veiligheid belangrijk is. De gemeenteraad liet zich overtuigen en dat betekent dat de openbare ruimte de komende jaren wordt ingericht met meer oog voor de behoeftes van diverse groepen. En die studentencampussen aan de rand van de stad? Hoe maak je die veiliger? Moeskops: “Ik zou ze graag naar een betere locatie verplaatsen, maar feit is dat we die niet hebben in Amsterdam.” De jonge vrouwen die daar wonen, zijn voorlopig nog op zichzelf aan gewezen, maar als het aan Moeskops ligt worden hun fietsroutes dus langzamerhand wel veiliger ingericht.

Op zich een goed idee, vindt Schuurmans, maar ze vindt het ergens ook jammer dat de oplossing wordt gezocht bij vrouwen. “Om het probleem op te lossen, moet je de oorzaak aanpakken en dat zijn toch vaak de mannen, dat durf ik wel te zeggen.” En dus is er volgens Schuurmans meer nodig dan alleen verlichting en straatmeubilair. “Er zou ook aandacht moeten gaan naar heropvoeding van mensen met verkeerde bedoelingen. Misschien dat het onderwijs daar een rol in kan spelen. Ik heb eigenlijk nog nooit les gehad over hoe je met andere mensen omgaat. Je krijgt alleen bijsturing als het slecht gaat, misschien is het dan al te laat.” **AV**

Jammer dat het gebeurd is mevrouw, maar hier kunnen wij weinig mee’

Je moet de oorzaak aanpakken, en dat zijn toch vaak de mannen’

Trump is voor velen hét voorbeeld van een toxische man. Iemand die moeite heeft met een pluriforme samenleving. Helaas vind je die overal. Ook aan de universiteit.

DOOR VERONIQUE AICHA
FOTO-ILLUSTRATIE MARTIJN GIJSBERTSEN

De toxische man is een sluipmoordenaar

De conservatieve kenmerken van toxische masculiniteit zijn terug te voeren tot het christendom. En dat is niet zo verwonderlijk. Voor zowel God als de toxische man staat vrijheid gelijk aan uniformiteit. Toxische mannen zijn niet in staat om met een pluriforme samenleving om te gaan, en klampen zich daarom vast aan homogeniteit. Ze propageren rigide opvattingen over wat een man wel en niet mag zijn, en impliciet dus ook wat een vrouw moet zijn. Zo noemt Trump de Bijbel zijn favoriete boek en de volgelingen van Andrew Tate geloven dat Tate een messias is. 'Mensen zien Andrew Tate en zijn volgers vaak als iets politieks, maar in werkelijkheid ligt het dichterbij iets spiritueels', aldus journalist Matt Shea in de documentaire *Andrew Tate: The Man Who Groomed the World* van regisseur Jamie Tahsin. 'Veel jonge mannen zien Andrew Tate als een messiasachtige figuur die hen heeft gered uit de diepten van hun onzekerheden, hij is voor hen de sleutel tot geluk en tot het redden van de samenleving', aldus Shea. De volgers van Tate zijn dwalende mannen die zich geborgen voelen onder de vleugels van een man die hen een simpele wereld schetst, en hen macht voorschotelt als een wortel voor een ezel. Wie denkt dat toxische masculiniteit enkel buiten de academie speelt, vergist zich. Ook aan de VU is ze aanwezig. Bijvoorbeeld bij Marlon Uljee, de oprichter van Vrijmoedige Studentenpartij (VSP), zo blijkt uit een rapport van de verkiezingscommissie van de universitaire studentenraad. Hij voelt zich naar eigen zeggen niet thuis bij de VU en haar progressieve liberalen met een Pride-vlag voor het hoofdgebouw.

Afzetten tegen progressieve ideeën
Maar als je naar de oprichter van de VU kijkt, zou Uljee zich juist wél thuis moeten voelen aan de VU. Abraham Kuyper stichtte de VU in 1880, om wetenschap te beoefenen vanuit een christelijk wereldbeeld, dat wil zeggen: de man als hoofd van het gezin, de man als machthebber. Kuyper, met een standbeeld voor de VU-aula, was vanuit zijn Anti-Revolutionaire Partij tegen vrouwenkiesrecht en hij idealiseerde in zijn geschriften het vrouwbeeld als 'dienstbaar, kuis en moederlijk'. De strategie van VSP is niet anders dan die van Abraham Kuyper, namelijk je eigen identiteit vormgeven door je af te zetten tegen progressieve ideeën. Het fundament van de VU is dus gebouwd op toxische ideeën over masculiniteit, dan is het niet zo raar dat de nazaten ervan zich manifesteren op deze universiteit. Zoals bijvoorbeeld ook Mark van Vugt, hoogleraar evolutionaire psychologie. Van Vugt schreef in een opiniestuk in *De Telegraaf*: 'Een slimme meid heeft haar zwangerschap op tijd.' Het lijkt op het eerste gezicht een onschuldige tip. Maar als je verder leest in het artikel schuilt er achter die zogenaamd goedbedoelde raad de impliciete boodschap: de verantwoordelijkheid voor het maken van kinderen rust op de schouders van vrouwen, en wel binnen traditionele rolpatronen. Die gedachte herinnert aan het oude Burgerlijk Wetboek, waarin de gehuwde vrouw tot 1956 juridisch handelingsonbekwaam was. Zonder toestemming van haar man kon ze geen arbeidsovereenkomst aangaan of zelfstandig handelen.

De strategie van VSP is niet anders dan die van Abraham Kuyper

Benoem het probleem

Ea Høg Utoft, universitair docent Gender & Diversity Studies aan de Radboud Universiteit Nijmegen, onderzoekt sociale veiligheid op universiteiten. “Toxische masculiniteit wordt vaak niet expliciet benoemd op universiteiten. Wat opvalt, is dat degenen die binnen instellingen verantwoordelijk zijn voor sociale veiligheid en diversiteit vaak niet over de taal beschikken of ervoor kiezen die niet te gebruiken om structurele onderdrukking te benoemen. Termen als racisme, seksisme of toxische masculiniteit vermijden ze veelal uit angst voor polarisatie. Het gevolg is dat deze kwesties naar de achtergrond worden geduwd, verhuld in goedbedoelde maar eufemistische beleidsbegrippen.” Er ontstaat een paradox: hoe kunnen we een probleem oplossen dat we niet durven te benoemen? Utoft vervolgt: “Er moeten dingen veranderen, want het fenomeen van *mobilising masculinity* is aanwezig. Je wordt niet uitgenodigd om te spreken, maar er wordt wel van je verwacht dat je om hun grappen lacht, dat is *mobilising masculinity*, de manieren waarop mannen in organisaties banden smeden die anderen uitsluiten.” De structuren die toxische masculiniteit in stand houden moeten actief worden aangepakt. Dat begint bij taal, bij het durven benoemen van wat vaak onbenoemd blijft. En bij verantwoordelijkheid: mannen moeten elkaar aanspreken op toxisch gedrag. Het ongemak laten voelen door de man, benadrukt student Philosophy, Politics and Economics Sofia (21, die niet met haar achternaam in *Ad Valvas* wil). “Er is voor mannen een gebrek aan ruimtes om kwetsbaar te zijn. Voor mannen is het evengoed belangrijk dat normen over wie zij zouden moeten zijn, veranderen. Je uitspreken kan even ongemakkelijk zijn, maar op lange termijn vermindert het de kans dat het nog eens gebeurt.” Dus voor iedereen, spreek je uit als je toxisch gedrag ziet of meemaakt. Want zoals de Amerikaanse dichter en activist Audre Lorde schreef: ‘Je zwijgen zal je niet beschermen.’

Duizend druppels breken je

Op het eerste gezicht lijkt toxische masculiniteit nog onschuldig. Want het is meestal niet één grote duidelijke aanval, maar het zijn juist kleine herhaalde opmerkingen als: *niet huilen, doe niet zo zacht of een echte man heeft controle*. Steeds opnieuw diezelfde boodschap: je mag geen emoties tonen, je moet sterk zijn, je moet de baas zijn.

Het doet me denken aan een Chinese marteltechniek waarbij steeds weer een druppel water op precies dezelfde plek op iemands hoofd valt. Op het eerste gezicht lijkt het onschuldig, maar na verloop van tijd breekt het iemand mentaal. Toxische masculiniteit werkt net zo. Net als de voortdurende waterdruppels kan deze trage propaganda schade aanrichten. Niet alleen bij mannen zelf, die zich steeds meer afsluiten of onzeker worden, maar ook bij de mensen om hen heen. Student Sofia vat het treffend samen: “Toxische masculiniteit is een systeem van waarden dat wordt gekenmerkt door een gebrek aan empathie en een hiërarchische machtsdynamiek waarin de één altijd boven de ander staat.” In haar Siciliaanse jeugd heerste het idee dat een man pas veel om je geeft als hij jaloers is. “Vrouwen zoeken daarom actief naar een jaloerse man, omdat ze dat zien als een teken van liefde.”

Hoer en madonna

Ik sluit af met twee persoonlijke voorbeelden. Vroeger vond ik de foto’s van Helmut Newton mooi, de vrouw als hypersensueel wezen. Nu irriteren ze me, want ik kan ze niet meer loskoppelen van een geïdealiseerd en statisch beeld van wat een vrouw moet zijn volgens de toxische man. Dezelfde irritatie ervaar ik met de beroemde roman *Anna Karenina* van Leo Tolstoj, waarvan nu een voorstelling te zien is van het International Theater Amsterdam, inclusief kritiek op de toxische blik van Tolstoj. Deze auteur heeft me als jong meisje geleerd wat liefde is, althans dat maakte ik mezelf wijs. Nu lees ik er alleen nog maar honderden voorbeelden van toxische masculiniteit in terug. Nadat Anna is vreemdgegaan schrijft Tolstoj: ‘Ze had zo’n vreselijke misdaad begaan en haar schuld was zo immens dat haar niets restte dan zelfvernedering en het afsmeken van vergiffenis.’ Anna’s dood door de trein was geen zelfmoord, het was moord door de schrijvende handen van Tolstoj met zijn toxische kijk op vrouwen. De vrouw als machteloos, ondergeschikt en kwetsbaar wezen is precies zoals de toxische man haar wil zien, zodat hij zichzelf kan definiëren als machtig, superieur, zonder kwetsbaarheid. De vrouw als hoer en madonna, een bijbels stereotyperend beeld dat toxische mannen uitbuiten om vrouwen te kleineren. In de christelijke traditie wordt Maria, de moeder van Jezus, verheven tot het ultieme voorbeeld van zuiverheid, gehoorzaamheid en maagdelijkheid. Daartegenover staat de zondige vrouw als symbool van moreel verval.

‘Mannen moeten elkaar aanspreken op toxisch gedrag’

Er is voor mannen een gebrek aan ruimtes om kwetsbaar te zijn’

‘Leuk dat je Plato aanhaalt, maar ken je deze Afrikaanse denker?’

Rector Jeroen Geurts heeft in Rome het licht gezien. Hij wil dat de VU een plek wordt waar moeilijke gesprekken uiteindelijk tot een betere wereld leiden.

DOOR PETER BREEDVELD

Je komt net uit Rome, wat heb je daar precies gedaan? “Het was een reis op initiatief van VU-theoloog Jan Jorrit Hasselaar, een pelgrimage in het teken van de hoop. Er waren geestelijke leiders, vertegenwoordigers van universiteiten, studenten, christenen, moslims, joden, humanisten. We zijn in het Vaticaan geweest, zijn daar door de Heilige Deur gegaan, die maar eens in de 25 jaar geopend wordt, tijdens een Jubeljaar. We hebben in een kring met elkaar gesproken over hoop in een tijd waarin zoveel ellende is; wat er nodig is voor het creëren van hoop, ook wat universiteiten kunnen doen.”

Wat kan de VU doen? “Wat we al doen met A Broader Mind, van studenten professionals maken met verantwoordelijkheidszin en zelfreflectie. Dialogoog creëren op de campus, wat betekent dat je ook dingen moet aanhoren die je ongemakkelijk maken, daarnaar luisteren, want alleen zó maak je verbinding met de ander, door te beseffen dat de wereld vol zit met mensen met soms totaal andere denkbeelden, dat het westerse denken niet de enige manier van denken is. AI kan daarbij nuttig zijn. Dat je met een programma werkt dat zegt: *Leuk dat je Plato aanhaalt, maar heb je weleens gehoord van deze Afrikaanse denker, die is ook heel relevant voor je paper.*”

A Broader Mind

A Broader Mind is een extracurriculaire en interdisciplinaire cursus gericht op persoonlijke ontwikkeling en betrokkenheid bij maatschappelijke vraagstukken, zoals sucoes en falen, armoede en duurzaamheid. Studenten worden uitgedaagd om over de grenzen van hun studie naar de maatschappij en naar zichzelf te kijken zodat ze, in de woorden van de VU, ‘niet iets, maar iemand worden’.

Op zich niks nieuws, toch? De VU doet dat al heel lang. “Dat is ook zo, maar we willen de focus erop versterken. A Broader Mind zo inbedden dat alle 32.000 studenten het als deel van hun opleiding meekrijgen, niet meer facultatief. Ook reflecteren op academische vrijheid, de mogelijkheden en verantwoordelijkheden die deze met zich meebrengt. Ik wil dat universiteiten een rol hebben bij de *peace building* in de wereld.”

Oorlogen zul je niet gaan stoppen. “Ik denk meer aan een vliegwieleffect, waarbij verschillende activiteiten elkaar versterken en je uiteindelijk iets bereikt. We zijn geen Greenpeace, maar wel een vrijplaats waar moeilijke gesprekken kunnen plaatsvinden, waar je met elkaar kunt definiëren wat het goede is. Wat is het goede om te doen als je econoom bent? Ik denk dan aan de zorg dat er geen mensen worden achtergelaten in armoede. Of als medicus, zorg organiseren tot diep in de wijk, dicht bij de leefomgeving van de patiënt. Studenten tandheelkunde verzorgen nu al gratis mondzorg aan mensen die dat niet kunnen betalen...”

Dat is veel te woke naar de smaak van sommige mensen. “We moeten daarover met elkaar in gesprek, als mensen van allerlei denkrichtingen, dat is heel erg in de geest van Abraham Kuyper, de stichter van de VU. Die was ook van de pluri-formiteit, de eenheid in diversiteit. *Hope-driven* denken, niet kibbelen en vechten. De VU moet een dialogische universiteit zijn, voor vrijheid en diversiteit staan en andere universiteiten daarin meekrijgen.”

Reageren? Mail naar redactie.advalvas@vu.nl.

Is die soft guy niet gewoon een fuckboy?

De zachte man in je broekje

Hij is er wel, maar echt omarmen doen we hem nog niet: de zachte man. Is de wereld er nog niet klaar voor, of vertrouwen we hem gewoon niet?

DOOR EMMA SPRANGERS
ILLUSTRATIE MERLIJN DRAISMA

V oormalig officier bij de Britse marine en ex-*Love Island*-kandidaat Marvin Brooks staat met een schort om in zijn keuken. Een vrouwelijke voice-over zegt honger te hebben, en dus loopt hij zijn 882.000 volgers door een recept voor een simpele pasta. Op de achtergrond klinkt soulmuziek, zijn keuken is gehuld in sfeerlicht. Dingen waar mannen twintig jaar geleden nog voor ‘gay’ zouden worden uitgemaakt – je huid verzorgen, een dagboek bijhouden, in therapie gaan – worden steeds meer genormaliseerd en krijgen een groter platform op sociale media, merkt visagist en activist Matt Bernstein in zijn podcast op. Ook in populaire cultuur rukt deze ‘nieuwe’ representatie van mannelijkheid op, en moet het een naam krijgen: de *soft guy*. De machoman vertolkte lange tijd de standaard mannelijke hoofdrol in (Hollywood)films. Journalist en film-criticus Peter Canavese onderscheidt vier archetypen: de stoïcijnse man, de *tough guy*, het beest, en de Griekse God. In tijden van schaarste werd er steevast een blik Hugh Grants opengetrokken op het moment dat een filmscript om een zachte, enigszins stuntelige, emotioneel beschikbare man vroeg. Inmiddels kent het grote doek meer soft guys, zoals Timothee Chalamets Elio in *Call me by Your Name*, Asa Butterfields personage Otis in Netflix-serie *Sex Education* en zo’n beetje elke rol van Michael Cera. Maar de *rise of the soft guy* wekt ook weer een oude discussie op over de onderliggende motieven van deze benaderbare, op het oog veilige man.

Mannen die in stilte in therapie gaan, passen niet in het algoritme

Wokefishing

Is die soft guy niet gewoon een fuckboy die zijn motieven beter weet te verhullen, vragen critici zich af. Brooks schrijft bij zijn kookfilmpje: *‘Make this for your partner and you’ll get maximum marks with minimal effort!’*. De soft guy zoals die zich online manifesteert, gebruikt zijn kwetsbaarheid niet zozeer voor verbinding, maar als subtiele vorm van controle: empathie als manipulatie-middel. Mannen zien dat vrouwen niet meer vanzelfsprekend in katzwijn vallen voor de bronstige ridder op het witte paard, en passen dus een soort code-switching toe door zich zacht op te stellen, zonder daadwerkelijk iets achter hun (hydraterende gezichts-)masker te veranderen. Dit wordt ook wel ‘wokefishing’ of ‘feminist baiting’ genoemd. Amerikaanse acteur Justin Baldoni voerde openlijk campagne tegen toxische mannelijkheid, presenteerde zich als bondgenoot van vrouwen en wordt nu beschuldigd van seksueel grensoverschrijdend gedrag en discriminatie. De vuistregel is inmiddels: een man die op een datingapp zegt feministisch te zijn, kun je beter wegsipen.

Zelfzorg

De soft guy-beweging wordt niet alleen aangegrepen om vrouwen het bed in te krijgen, sommigen zien er ook een verdienmodel in. In een door 60 miljoen mensen bekeken Instagram-filmpje neemt influencer Ashton Hall de kijker mee in zijn *American Psycho*-achtige ochtend vol zogenoemde selfcare. Om 4 uur ’s ochtends gaat hij in bad, gevolgd door push-ups, hij smeert om half 6 een bananenschil over zijn gezicht, daarna schrijft hij in zijn dagboek en doet hij een bokstraining. Tegen de tijd dat het 8 uur ’s ochtends is, heeft hij al drie keer gedoucht. Kniediep in zijn routine vliegen de peperdure producten je om de oren. Een ijsbad voor je gezicht? Doen, maar dan wel met mineraalwater van Saratoga (3 dollar per fles). Een blok zeep is niet genoeg, je hebt ook een stoomreiniger nodig voor je poriën, en een LED-masker tegen rimpels. Opvallend in zijn filmpjes: de maaltijden, de komkommers voor zijn gezichtsbad, zijn zoveelste handdoek – het wordt hem allemaal aangereikt door een vrouw van wie alleen de arm af en toe in beeld komt.

Schijnbeweging

En daar lijkt de crux te zitten. Mannen claimen online hun *soft guy era*, maar de uitvoering ervan is performatief, terwijl traditionele rollen in de coulissen doorsluimeren. Waar de meeste influencers nog moeite doen hun motieven iets te verbloemen, laten minder bekende socialemediagebruikers die façade al achterwege. In talloze Instagram- en TikTok-filmpjes vertellen mannen – vaak zittend in geparkeerde auto’s – dat ze in hun soft guy era zijn, en dat het dus tijd is dat hun vrouwelijke partners de financiële lasten gaan dragen. TikToker Lil Goodie (ja, echt) zegt in een filmpje dat de soft guy era zijn ogen opende. “Vrouwen willen langetermijnrelaties. Dan zit er maar één ding op: ze moeten ook voor de dates gaan betalen.” Als ‘zacht zijn’ slechts een pose is, hoe serieus worden echte pogingen dan genomen, van bijvoorbeeld de mannen die een paar maanden geleden tijdens een avond van Emancipator in Amsterdam al knutselend hun mannelijkheid aftastten, de mannen die in stilte naar therapie gaan of van mannen die verlangen naar meer vaderschapsverlof? Die zijn niet flitsend genoeg voor het algoritme, en zo blijft het dominante beeld dat van de soft guy als strategisch imago: oppervlakkig, opportunistisch en tijdelijk. Het woord *era* suggereert namelijk ook dat het een trend is met een houdbaarheidsdatum. De vraag is of er daarna nog ruimte is voor de zachte man die het meent. **AV**

Polder-loop

Nog een laatste keer rekken en strekken, zitten die veters wel goed vast? Aan de start van de jaarlijkse Uilenstede VU Polderloop door Amstelveen maken de ruim 300 deelnemers zich klaar voor de vijf of tien kilometer langs slootjes, door weilanden en parken. De snelste drie lopers bij de dames en heren winnen een prijs, de rest krijgt een smoothie. (ES)

FOTO
PETER VALCKX

MAIL

Reacties (max. 300 woorden) op Advalvas-artikelen zijn welkom op redactie.advalvas@vu.nl. De redactie behoudt zich het recht voor uw bijdrage eventueel in te korten.

Ranzige voorkant

Als conservatief christen ben ik zeer teleurgesteld in de inhoud van de vorige editie van het magazine *Ad Valvas*. Het is überhaupt een ranzige voorkant die nul komma nul rekening houdt met studenten die seks als een gave van God zien binnen het huwelijk. Erg teleurstellend. Ik hoop dat jullie er in het vervolg rekening mee houden. Verder is God goed en geeft Jezus eeuwig leven. Alleen bij Hem is ware vreugde en vrijheid te vinden. Hem van harte aanbevelen.

Tom Korporaal, universitaire studentenraadslid

COLOFON

AD VALVAS

JOURNALISTIEK PLATFORM VAN DE VRIJE UNIVERSITEIT
WWW.ADVALVAS.VU.NL

Redactieadres
De Boelelaan 1105
BelleVue, Kamer 1H-43
1081 HV Amsterdam
redactie.advalvas@vu.nl

Hoofredacteur
Peter Breedveld (interim)

Redactie
Bryce Benda, Nour Khamis, Emma Sprangers, Welmoed Visser

Eindredactie
Win Castermans, Emma Sprangers

Secretariaat en VU-advertenties
Anna Jansen (020) 5985630
secretariaat.advalvas@vu.nl

Art-direction/vormgeving
Rob Bömer – rbbmr.nl

Medewerkers
Yvonne Compier, Dido Drachman, Merlijn Draisma, Martijn Gijsbertsen, Bas van der Schot, Taalcentrum-VU, Peter Valckx, Berend Vonk, Wout van Zaale

Copyright HOP-kopij
Hoger Onderwijs Persbureau, Amsterdam

Commerciële advertenties
Bureau Van Vliet
(023) 5714745

Druk
Senefelder Misset, Doetinchem

ADVERTENTIE

Werken bij de VU

Bijdragen aan een betere wereld, door onderscheidend onderwijs en grensverleggend onderzoek. Dat is de ambitie van de Vrije Universiteit Amsterdam. Persoonlijke vorming en maatschappelijke betrokkenheid staan hierbij centraal. Vanuit verschillende disciplines en achtergronden werken wij samen aan innovaties en nieuwe inzichten op het hele wetenschappelijke spectrum.

Aan de VU werken ruim 6.150 medewerkers en volgen ruim 31.000 studenten wetenschappelijk onderwijs. De uitstekend bereikbare VU-campus ligt in het hart van de Amsterdamse Zuidas.

Ben jij geïnteresseerd in werken bij de VU? Kijk dan op: werkenbij.vu.nl

Werk jij al bij de VU? Hou dan de interne vacatures in de gaten op: interne-vacatures.vu.nl

ADVALVAS.VU.NL

JOURNALISTIEK PLATFORM VAN DE VRIJE UNIVERSITEIT

Nieuws, interviews, blogs en achtergrondverhalen
Elke dag actueel op advalvas.vu.nl

Niks missen? Abonneer je op onze wekelijkse Ad Valvas Mail Update: <https://tinyurl.com/updateadvalvas>

CAMPUS

‘De oorlog in Gaza kunnen we niet stoppen’

Dat zegt rector Jeroen Geurts in een reactie op de ontruiming van het tentenkamp van VU for Palestine. Die (gewelddadige) ontruiming gebeurde een dag nadat VU-bestuurslid Marcel Nollen door demonstranten werd aangevallen op de campus. “De blauwe plekken gaan wel weer weg.”

POLITIEK

Oppositiepartijen zien hun kans schoon

“Nu de racistische en extreemrechtse PVV het kabinet uit is, kunnen we die pijnlijke bezuinigingen op het onderwijs van tafel vegen”, zei DENK-Tweede Kamerlid Doğukan Ergin tijdens het debat over de Voorjaarsnota. NSC zet de deur alvast op een kier voor een “sympathiek amendement”.

ONDERWIJS

Onduidelijk beleid rond NS-stakingen

Onderwijsinstellingen hanteren ieder hun eigen beleid in het omgaan met ov-stakingen in tentamentijd. Volgens sommige universiteiten hadden studenten rekening kunnen houden met de staking en hadden ze eigen vervoer kunnen regelen, zij krijgen dus geen extra herkansing. “Te streng”, vinden sommigen.

WEBSITE

ADVALVAS.VU.NL/EN

JOURNALISTIC PLATFORM OF VU AMSTERDAM

News, interviews, blogs, features
Daily updated on advalvas.vu.nl/en

Don't miss out! Subscribe to our weekly Ad Valvas Mail Update: <https://tinyurl.com/updateadvalvas>

DÉJÀ VU

First peace, then sustainability

Multiple speakers during last week's sustainability summit at the Déjà VU festival, touched on the ongoing wars in Ukraine and the Middle East and student encampments on campus, stating that tackling major issues relies on the condition of peace. “Students feel abandoned, they need the trust from the people on this campus.”

INTERNATIONALISATION

Bruins can continue internationalisation

The Dutch House of Representatives often shelves pending legislation when new elections are coming up, but not this time. It decided that Education Minister Bruins can go through with the ‘Balancing Internationalisation’ bill, aimed at reducing the number of international students in the Netherlands.

KNOWLEDGE SECURITY

Fifteen red flags in five years

Dutch universities must screen students and researchers in sensitive fields like nuclear physics and rocket technology as part of the knowledge embargoes, and can ask for exemptions. Of the 2,000 exemption requests, only fifteen were denied in the past five years. A broader national screening system is coming, raising concerns about academic freedom and international collaboration.

‘A large faculty is a more robust discussion partner’

BY PETER BREEDVELD
PHOTO YVONNE COMPIER

Gregor Halff is the dean of the new faculty of Social Sciences and Humanities, a merger of the three faculties of Social Sciences, Humanities and Religion and Theology. ‘I like bringing people together.’

‘The pressure to merge comes mainly from the outside’

You hesitated when you were asked to be interviewed for this column, because it is called ‘Key Figure’. “I hesitated because that is not how a university functions, with so-called key figures. We are all doing it together, aren’t we.”

That’s the idea behind this column, that everyone at VU is a key figure. VU does not function without its researchers, lecturers and administrators, but also not without, for example, the people who oversee the bicycle parking. You are now a key figure because you are the dean of a newly merged faculty. “But scientists do not need a dean in their daily work. Most of the work they do, they can do just fine without deans.”

Perhaps they can even do it better without deans or other administrators. “That is not how I see it, but I can imagine that people have days when they think that.”

You are leading the new faculty that consists of the former faculties of Social Sciences, of which you were the dean, of Humanities and of Religion and Theology. What makes you want to herd that many cats? “Well, I mainly consider it an honour. Every day I learn new things and I meet completely different people than I did in recent years. And I like bringing people together and forming new coalitions. That often results in good things. That’s what I wanted to do here, too.”

During the first meetings of staff and employees about the upcoming merger, you said that you were initially sceptical about the merger. What changed your mind? “There wasn’t a sudden change of view – more a process. In the beginning, I wondered what problem it was exactly that would be solved with a merger. But I also understood the perspective of the Executive Board. Look, the pressure to merge comes mainly from the outside. It’s related to the financing

of the university and the discussion about intellectual domains and the educational landscape.”

Do you mean the populist wind blowing from The Hague, the anti-intellectualism? “The current wave of populism certainly doesn’t help, but there have been a few things going on for a while now. I call them the four great disappointments of my generation. First, in the 90s we thought that our freedom would only increase. Well, that’s not what has happened in the past 30 years. Second, we did not take our responsibility for the earth, which we are now in the process of destroying. Third, we thought that peace would expand, that has clearly not worked out either. The fourth disappointment has to do with our belief in technology, which we expected would provide solutions for everything. Now it seems that AI is going to surpass humanity in terms of cognitive abilities.”

And how is this merger faculty an answer to that? “A large faculty is a more robust discussion partner than three smaller faculties, there is also a bit of administrative protection in it. But aside from that, as an intellectual coalition we are better equipped to enter into collaborations with the beta and technology sciences and with economics. Because you can’t leave the solutions to the big problems in for instance the field of the environment to them alone. You need social sciences and humanities; that’s what they are for: exploring the human dimension of everything.”

The new merger faculty has some challenges ahead of it too. “Internationalization is one of those challenges. We’re forced to reduce internationalization, to accept fewer international students. But with fewer of them, the campus will change considerably and we have to ensure that our students get an international experience in other ways and we have to invest in that. With a more aggressive approach, encouraging students to do their internship abroad. We have to pay a lot of attention to that.” **AV**

Gregor Halff
55

2025 – now
Dean of Social Sciences and Humanities; professor, Vrije Universiteit Amsterdam

2023 – now
Member of the Supervisory Board, Open Universiteit

2022 – 2025
Dean of Social Sciences; professor, Vrije Universiteit Amsterdam

2018 – 2022
Member of University Executive Board; professor; dean, Copenhagen Business School

2017 – 2023
Visiting Professor for Corporate Communication, University of Jyväskylä in Finland

2016 – 2022
Visiting Faculty Member, ESMT Berlin

2008 – 2018
Professor of Corporate Communication & Deputy Dean, Singapore Management University

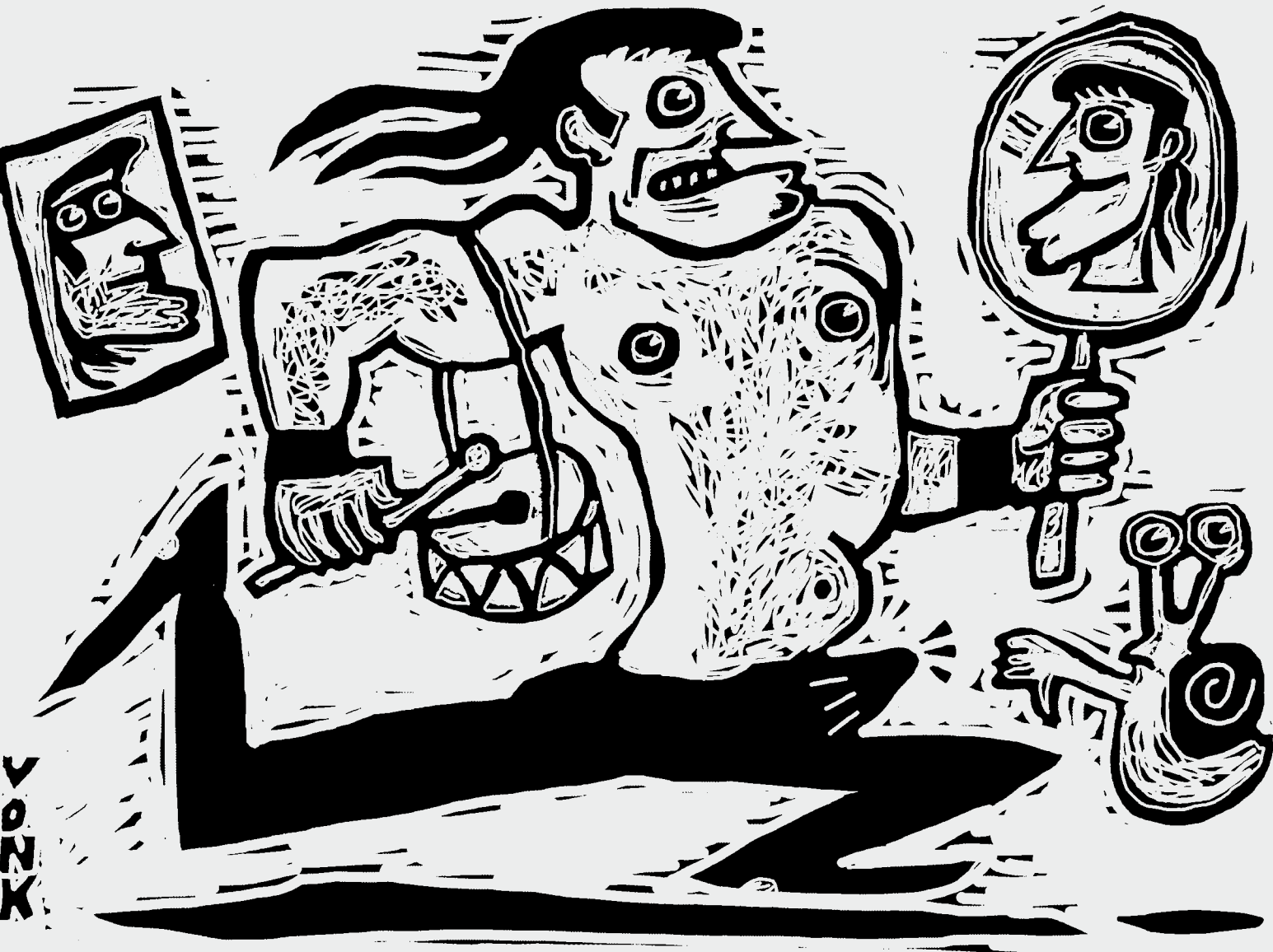
Merged faculty

The newly merged faculty has been in effect since April this year. The three former faculties will continue on as separate schools under one board. The road to the merger was not always smooth, with heated discussions between the participation council and the Executive Board.

A bizarre, but pleasant effect

Men commit the vast majority of violent crimes and sexual offenses and are more often involved in traffic accidents and fireworks-related incidents. Can hormonal differences be blamed for these numbers?

BY WELMOED VISSER
ILLUSTRATION BEREND VONK

When discussing the biological differences between men and women, one substance stands out: testosterone. Men have about ten times more of this hormone in their blood than women. Testosterone causes boys to grow beards, develop deeper voices, and build more muscle mass. It also drives more risk-taking and competitive behaviour in men. Testosterone plays a key role in reproduction: it ensures that men are interested in sex and motivates them to compete for the attention of women. Without testosterone, humanity might have gone extinct long ago, but the hormone also causes society quite a bit of trouble.

Assertive birds

Juvenile delinquents with higher testosterone levels are more likely to be incarcerated for violent crimes, according to research. Stock traders with high testosterone levels take more risks, and according to the author of this study (a former trader himself), testosterone was a major contributing factor to the financial crisis. Testosterone also explains behavioural differences in animals. For example, mice that were sandwiched in the womb between two brothers provide less parental care to their offspring later on than mice that were situated between two sisters, due to higher prenatal testosterone exposure, says VU biologist Joris Koene. In bird species that lay eggs over several days, the eggs that are laid later in the sequence, receive more testosterone. Koene explains: “The chicks from the later-laid eggs are at an evolutionary disadvantage because they’re smaller than their older siblings, but that’s compensated for by an increased drive to beg for food – thanks to the extra testosterone.”

Placebo effect

Still, the relationship between testosterone and behaviour is far from straightforward. While some studies show that men with

higher testosterone levels are more aggressive and competitive, whether this manifests, depends heavily on context. ‘If you administer testosterone to subjects but don’t give them any specific task, nothing happens. It only has an effect when the social environment calls for it’, said neuroscience professor Jack van Honk in an article for *De Correspondent*. There’s also a placebo effect: participants who believed they had received testosterone behaved more aggressively – even if they hadn’t. Conversely, participants who had received testosterone but believed they had not, behaved less competitively.

Making more noise

Not only do testosterone levels vary greatly between individuals, so does the brain’s sensitivity to testosterone. The receptors in the brain that respond to testosterone are formed in boys while still in the womb and continue developing in early childhood. These sensitivity differences are partly genetic, but the mother’s hormone balance also plays a role. If a mother experiences high levels of stress during pregnancy – and therefore high cortisol levels – this can disrupt the development of testosterone receptors. And of course, social factors also significantly shape male behaviour.

Evolutionary one-way street

Why do some animal species have males and females, while others are hermaphroditic and can reproduce with any member of their species – or even by themselves? Evolutionary biologist Joris Koene explores this question. Once a species has gone down the path of separate sexes in evolution, it’s not easily reversed, Koene explains. In that sense, all mammals and birds are in an evolutionary one-way street. Many snails and worms, on the other hand, are hermaphrodites – they are both male and female at the same time – just like some fish. They can reproduce with any partner. Additionally, insects like beetles and bees can reproduce asexually: unfertilized eggs become males, fertilized eggs become females. In certain circumstances, crocodiles and snakes can reproduce without the involvement of males. Some fish can even change their sex during their lifetime, says Koene. All these adaptations can be useful when mates are scarce.

Participants thought they looked tougher than they actually did

Testosterone was a major contributing factor to the financial crisis

Boys are encouraged to be tough and less to be empathetic. Boys are more likely to receive negative attention when they behave outside expectations, while girls are more often praised for conforming. These kinds of factors also help explain why men, later in life, tend to make more noise in all sorts of ways. Back to testosterone. The hormone doesn’t only cause social trouble. It also drives men to protect members of their group, motivates them to act in the group’s interest, and encourages them to put group safety above personal safety.

Preference for spicy food

It almost seems like a hobby for scientists to study the sometimes comical effects of testosterone. The research on the male hormone is so abundant that it could fill libraries. One study, for example, found that testosterone influences men’s self-perception: when given testosterone, participants thought they looked tougher than they actually did. Another study showed that in a game setting, men given testosterone were quicker to punish fellow players for unfair behaviour but also more generous when treated fairly themselves. Men with elevated testosterone levels also tend to be more honest in games—but worse at collaborating. They behave more flirtatiously toward women and are more likely to interpret female friendliness as sexual interest. Finally, men with higher testosterone levels have a stronger preference for spicy food. In short, testosterone influences how a person interprets and approaches the world, shaping their preferences and irritations. Our non-binary illustrator Dido Drachman once described the effect of testosterone gel as: “Suddenly, nothing seemed to matter to me anymore. In a way, it was pleasant – but it was also bizarre.” **AV**

The online version of this article has links to the relevant research articles. See advalvas.vu.nl/en/a-bizarre-but-pleasant-effect/

VU for Palestine is fighting for justice for the Palestinian people, but not everybody takes kindly to the way they do it. 'I would say that 80 to 90 percent supports our actions.'

BY PETER BREEDVELD

'My mom doesn't want me to fight for Palestinian rights'

Aysel, which is a fictionalized name, studies at VU and protests against the Israeli violence against Gaza and for an academic boycott of Israel as part of the group VU for Palestine. She would rather do this interview under her real name, she says. She and her two companions, let's call them Sufjan and Floris, would also rather have signed their call to fellow students to speak out against the horrors in Gaza, recently on the Ad Valvas website, with their real names.

But they are afraid to do so. International students in countries like the US and Germany have been deported for speaking out and they themselves have been intimidated – sometimes violently by groups armed with clubs, more often on social media where pro-Palestinian activists have been doxed and threatened. Politicians have criminalized their protests and suggested expelling protesting students. "I have a double nationality",

Aysel says, "and I know it's unconstitutional, that a majority of the voters is against it, that therefore it will never happen, but Geert Wilders has been threatening to revoke the Dutch passports of citizens with a double nationality for years and years. What if protesting against Israeli violence is deemed a crime by our government? How will that affect my life?"

One day, she and some other activists were escorted from the VU main building. It made a big impression on her. Back home, she cried. "I don't want to be afraid. I hate to be in this position", she says. "I believe in this stuff. I fight for this stuff, I really want to do this under my own name." "Yeah", Sufjan says. "It's not that we're not proud of what we stand for."

Fighting for Muslims

Aysel's mother is dead against her activism. "She says: 'Let the others do it, let the white people protest', she really says that. And I go: 'Mom, if we're not fighting for other Muslims, who will?', you know."

'If we're not fighting for Muslims, who will?'

VU anthropologist Sinan Çankaya complained in an interview with *NRC Handelsblad* that the protesters on his campus are mainly white and international students, while kids with a migration background are studying diligently.

Sufjan says he has talked with many such students. "They say it feels unsafe for them with all the police and security around, that they're more at risk, given their more precarious position in society." He says the subject of Gaza is also a big taboo at VU. "However, when you see how many students signed our petition and how many support we get from student organizations, I would say that 80 or 90 percent of the students at VU sympathizes with our actions."

Arrested by the police

Recently, VU for Palestine occupied the BelleVue building. Aysel, Sufjan and Floris are still shocked that the VU Executive Board had them arrested instead of speaking with them. "In Ad Valvas, the board said that they would soon invite us for a talk, but that's been

Occupation of the BelleVue building by activists of VU for Palestine, April 9, 2025

a month and a half ago now and still we have heard nothing", Aysel says.

It was VU for Palestine, however, who walked away from the last of a series of meetings with the board months ago. "There was no point in continuing those negotiations", Sufjan says. "There was no moving forward. We were not listened to and we were not respected." Floris says some students were "infantilized" and spoken to condescendingly, particularly students of colour. "Some of the things the board and its staff said were racist", Sufjan states. "Which doesn't mean that they are racists", Aysel clarifies. "You can say something racist or act in a racist way but that doesn't mean you are racist in general."

Tone policing

There was no direct reason for them to call it quits at a given moment. "There were many things that added up", says Floris. "For starters, we weren't allowed to call the meetings 'negotiations', the board said it was a dialogue", Aysel adds. "But we had to promise beforehand to not make public what was said during the meetings. What kind of dialogue is that?"

According to the three activists, the board policed their tone and choice of words. They wouldn't accept the term 'genocide', they criticized their posts on Instagram and demanded that they be removed or rephrased. The board didn't want to talk about Palestine. "They were always steering

'Why should we change our language to make people feel comfortable?'

Executive Board's reaction

"We are surprised and disappointed by VU for Palestine's rendition of the conversations that have taken place. We want to take everyone's experience seriously, but we do not recognize ourselves in how the conversations have been presented, nor in the facts that were discussed.

Precisely because we realize how emotional and complex the situation surrounding the war in Gaza is, we have opted for guidance by an independent moderator. In doing so, we wanted to create a safe and equal space in which different perspectives could coexist and be heard.

Like the demonstrators, we are very concerned about the war and the gross human rights violations in Gaza. At the same time, we believe that only through open, respectful dialogue, however difficult, can common understanding and lasting change be possible. Even now that the conversation seems to be stalling, we remain prepared for an honest and substantive exchange."

Stichting voor Vluchteling-Studenten

Homa

**‘Mijzelf vooruithelpen
ervaar ik als een
enorme vrijheid’**

Homa uit Afghanistan
studeerde Internationaal
Recht aan de VU.

Samen laten we gevlucht talent bloeien

Stichting voor Vluchteling-Studenten UAF begeleidt sinds 1948 gevluchte studenten, professionals en wetenschappers bij hun scholing en aansluiting op het Nederlandse onderwijssysteem en de arbeidsmarkt. Met persoonlijke begeleiding, financiële ondersteuning en toegang tot netwerken helpen we hen hun kennis, talenten en ambities volop te benutten. Dat is goed voor vluchtelingen én goed voor Nederland.

Het UAF helpen kan op veel manieren. Met geld, met tijd of door een actie te organiseren.

Doe mee! Help gevlucht talent op weg via uaf.nl/help-mee

VU for Palestine

Encampment of VU for Palestine on the campus square, June 5, 2025

away from the things we had on our agenda”, Sufjan says. “It was just a way to placate and stall us.”

Terrorist state

VU for Palestine demands that VU discloses its ties with Israeli institutions, but VU refuses and as a semi-public institution is not legally obliged to do so. “We’re not seeking the names of Israeli academics”, Floris says. “We don’t care about specific individuals, we’re not targeting people. We’re targeting an apartheid state, a terrorist state because Israel is committing a genocide.” Sufjan adds: “The accusation that our demands would be antisemitic is therefore quite absurd.”

They react somewhat evasively when asked whether they think Israel has a right to exist. “No state has a right to exist”, Sufjan says. “Not Italy, not France, not Rhodesia. Israel is no exception. People have a right to exist. The Palestinian people have a right to exist. And both Jews and Palestinians have a right to live there. But Israel in itself, as an apartheid Zionist state, as a settler-colonialist state, has no right to exist.”

Antisemitism

They realize that many people consider their actions antisemitic, which they say is a result of “Zionist propaganda”. “During one of our actions, a staff member came by”, Floris recounts. “She said something like: ‘I’m Jewish, this is hateful towards me’. We tried to talk to her but she said we were antisemites and shouted ‘Fuck you’ and things like that.”

Some Jewish students at VU are dismayed by the Palestinian flags at protests and by slogans like ‘Free Palestine’. About ten of them, at a recent meeting of the Jewish student association VUJU, expressed a desire to emigrate to Israel because of this.

Sufjan says he can’t believe they would want to emigrate “because of a few flags and slogans.” Aysel has an Israeli friend who supports the Palestinian cause but still feels uncomfortable seeing a Palestinian flag. “We would like to talk with people who feel intimidated by us, explain

our side. Our core values are not to be antisemitic, Islamophobic, racist – we’re against all kinds of discrimination. We just don’t want to be complicit in the genocide that’s going on in Gaza.”

“It really personally saddens me that these students don’t try to engage with us at all”, Floris says. “I feel like although they’re really close to us, they seem scared of us for no apparent reason.”

Free Palestine

Wouldn’t it help to avoid slogans that are perceived as offensive or associated with Hamas, and to not use the term ‘Zionist’ as if Zionism is a crime? Someone like Erella Grassiani, a staunch Israeli-Dutch activist for Palestinian rights, also expressed her aversion to its simplistic use.

“Why should we change our language to make people feel comfortable?” Aysel says. “We should not make ourselves smaller or more malleable. We’re not using these slogans flippantly, because they sound nice. We actually mean it, you know.”

Moreover, they are convinced that most Jewish students and staff at VU support their cause. “I understand that many Jewish students who are pro-Palestinian are afraid to speak out”, Floris says. “But many people in our group are Jewish. I think for every Zionist Jewish person at VU there are two Jewish pro-Palestinians.” **AV**

‘We’re not targeting people, we’re targeting a terrorist state’

Attack of Marcel Nollen

This interview with VU for Palestine (VfP) took place some three weeks before Marcel Nollen of the Executive Board was attacked by a large group of activists of VU for Palestine. He was pushed and shoved, beaten and obstructed when he tried to leave. One activist shouted slogans through a megaphone held close to his ear. The next day police disbanded the encampment VfP held on the campus square and made arrests, leading to a violent confrontation.

VU for Palestine, at the request of the group’s lawyer, declines to comment on the attack on Nollen, which was partially witnessed by an editor of Ad Valvas. A spokesperson for VfP states that activists are the ones being continuously intimidated by VU. He says the Executive Board has hurt VU for Palestine’s feelings in its online statement, using phrases like ‘we as a VU community’, “as if we are not part of that community”. He also berates the board for not addressing the police violence used during the eviction of the encampment, “while one activist was beaten so hard he had to be treated at the hospital.”

VUVERENIGING

Voor vrienden van de VU

De oprichters van de VUvereniging wilden in 1879 een andere universiteit in Nederland. Los van de overheid, voor eigen keuzes met een eigen kompas. Een universiteit die staat voor rechtvaardigheid, medemenselijkheid en verantwoordelijkheid voor elkaar en voor de wereld. Zo ontstond de bijzondere universiteit waar iedereen welkom is: de Vrije Universiteit.

De VUvereniging subsidieert jaarlijks met 1 miljoen euro bijzondere projecten en activiteiten op het snijvlak van onderzoek, onderwijs, zorg en maatschappij. Daarnaast organiseren we verrassende en inspirerende evenementen.

De VUvereniging is een maatschappelijk netwerk voor vrienden van de VU.

Lid van de VUvereniging ben je al voor €10 per jaar.

Je bent van harte welkom.

www.vuvereniging.nl

Lid worden
kan hier

UNIVERSITY STUDENT COUNCIL

usr@vu.nl | [instagram@vu_usr](https://www.instagram.com/vu_usr) | HG StudentenDOK, room OD-12

The university student council is the representative participation council of and for students of VU Amsterdam. The council concerns itself mainly with the quality and accessibility of education at VU Amsterdam and with the student policy of this university. The council consults with the executive board periodically.

An ode to the forever student

When I graduated from high school, I had a clear plan: finish my bachelor's degree in three years, and then head into the world well-prepared. But I got to know myself better: my avoidance, my restlessness, my chaotic way of working. And so, almost without realizing it, I became a forever student.

Hopping from one study programme to another, simply because you have no idea where you want to be in ten years. Staying up countless nights with housemates, friends, and strangers at Uilenstede. Spending more time in your study association's lounge than in tutorials or lectures — without any sign of guilt. At first, the label 'forever student' felt like failure. Questions at family gatherings. Peers who seemed 'ahead'. A broader sense that everything has to be efficient, fast, and market-oriented. As if higher education were a production line, and you the end product, expected to be 'finished' in three or four years. But let's be honest: that image doesn't hold up. The university is, above all, a place where you're allowed to wander, fail, and start over. Learning isn't a means to an end — it's a goal in itself. Just ask former Prime Minister Jan-Peter Balkenende, who spent five years at Uilenstede. Or his successor Mark Rutte, who took eight years to complete his bachelor's degree.

And so, as expectations begin to erode, you learn to embrace the label of 'forever student'. You acknowledge and integrate your shortcomings — because that's where growth truly happens. And you realize performance isn't limited to exam results; you learn just as much outside the classroom.

The student association lounges, where you initially came for fun, turn out to be incubators of initiative: together with its members, you try to shape policy into something more personable, more playful, something that actually fits student reality. The fight against budget cuts — through which an entire study program can apparently disappear, leaving dozens of students without an alternative — teaches you to stand up for those without a voice.

The protests for Palestine show you that the call for justice is rarely comfortable, but precisely because of that, all the more important. These moments shape you more than any exam ever could. They require courage, patience, and empathy — qualities developed most thoroughly in the space between failing and trying again. I'll stay a forever student. Swaying and stumbling, but always moving forward. Because what's a forever student, if not someone who refuses to stand still?

The fight
against budget
cuts teaches
you to stand
up for those
without a voice

Simon Westhoff
General Councillor
usr.simon.westhoff@vu.nl

What's going on

A selection of the topics that the USC is currently considering or negotiating.

- Retention of training & **transparency** in budget cuts
- Human rights framework & academic responsibility
- Fully reimbursed **first-aid training** for associations

Ombuigen doet pijn - maar laat medezeggenschap niet los

De VU zit midden in een ombuigingsoperatie: er moet bezuinigd worden, maar ook slimmer gewerkt en meer verdiend. Wat betekent dit voor medewerkers, studenten en de zeggenschap binnen onze universiteit? De Ondernemingsraad (OR) deelt haar zorgen, maar ook haar inzet: transparantie, zorgvuldigheid en betrokkenheid staan voorop.

Eerste gevolgen: reorganisaties en ontslagen

De ombuigingen zijn niet langer toekomstmuziek — ze worden voelbaar. De eerste ontslagen zijn gevallen bij de Recruitment-afdeling binnen HRM. Vooral de situatie bij Aardwetenschappen trekt de aandacht: daar verdwijnen niet alleen functies, maar staat ook de continuïteit van onderzoek en onderwijs onder druk. Voor medewerkers zijn deze veranderingen ingrijpend. Achter elk 'formatieplaats' zit immers een mens met een gezin, een carrière en zorgen over de toekomst.

Wat doet de medezeggenschap?

Als OR zien we het als onze kerntaak om toe te zien op een zorgvuldige besluitvorming. Wij hebben adviesrecht bij majeure beslissingen, zeker als het gaat om reorganisaties waarbij gedwongen ontslagen vallen. Helaas lopen de opvattingen van het College van Bestuur (CvB) en de OR uiteen over wat als 'belangrijk' telt.

Wij vinden dat iedere ingreep met mogelijk baanverlies een schriftelijke onderbouwing vereist. Het CvB vindt dat informeel overleg vaak volstaat. Dat vinden wij onvoldoende, en daarom hebben wij juridische ondersteuning ingeschakeld. Het gaat hier om de toekomst van afdelingen en opleidingen van de VU en om de bestaanszekerheid van mensen — daar hoort maximale zorgvuldigheid bij.

Decentrale verschillen zijn groot

Op decentraal niveau, bij faculteiten en diensten, worden de verschillen steeds zichtbaarder. Sommige ODC's worden goed geïnformeerd en betrokken bij plannen, maar andere krijgen nauwelijks informatie of worden pas laat bij het proces betrokken. Van ODC-voorzitters horen wij dat zij soms pas uit de wandelgangen vernemen wat er speelt. Dat ondermijnt niet alleen het vertrouwen, maar ook de effectiviteit van besluitvorming. Medewerkers voelen zich dan overvallen, niet gehoord, en onveilig.

Bezuinigingen in politiek perspectief

De aanleiding voor deze operatie ligt deels buiten de VU: landelijke politieke keuzes hebben grote gevolgen. De instroom van Nederlandse studenten daalt, maar tegelijk verhindert de regering dat universiteiten actief buitenlandse studenten aantrekken. Deze combinatie zet de financiële positie van universiteiten onder druk. Wij vinden het dan ook een beleidsfout van de regering om te bezuinigen op kennis en onderwijs. Wie nu snijdt in wetenschap, betaalt daar later de prijs voor in economisch en maatschappelijk opzicht. De OR begrijpt dat de VU moet meebewegen in deze politieke realiteit, maar dat daarin behoedzaam en verstandig moet worden geopereerd, waarbij goed doordacht moet worden in hoeverre bezuinigingen nu de in de toekomst zullen uitwerken, zowel wat betreft positie en ambitie van de VU als brede en maatschappelijk betrokken universiteit als de verdien capaciteit.

Transparantie en realisme in moeilijke tijden

Ombuigen is pijnlijk. Maar pijnlijke beslissingen vragen om openheid. Wij zien bij veel bestuurders en medewerkers begrijpelijke reacties als ontkennen, uitstel of hoop dat het wel meevalt. Maar de beste manier om met slecht nieuws om te gaan is helderheid en eerlijkheid. Alleen dan kunnen we ons voorbereiden, oplossingen zoeken en onderlinge solidariteit versterken. Het is aan het CvB, de faculteitsbesturen én de medezeggenschap om hierin hun verantwoordelijkheid te nemen.

Medezeggenschap is mensenwerk

Goede medezeggenschap vraagt tijd, ruimte en ondersteuning. OR-leden krijgen één dag per week om hun werk te doen, ODC-leden vaak maar twee uur. Dat is in deze tijden ontoereikend, als leden zich moeten verdiepen in complexe reorganisatiedossiers. Gelukkig zijn er leidinggevendenden die hier coulant mee omgaan, maar dat is geen vanzelfsprekendheid. Daarnaast is scholing cruciaal. Medezeggenschap is geen vanzelfsprekende vaardigheid — het vergt kennis van regelgeving, tact en dossierkennis. Wij pleiten voor structurele ondersteuning hiervan.

Samen verder: een oproep aan de VU-gemeenschap

De OR gelooft dat we deze moeilijke tijd alleen samen doorkomen. Dat vraagt inzet van iedereen: van bestuurders, van medewerkers en van studenten. We hebben iedereen nodig om de VU toekomstbestendig te maken — zonder haar identiteit en kernwaarden te verliezen. Transparantie, samenwerking en zorgvuldigheid zijn de sleutelwoorden. Wij roepen iedereen op om betrokken te blijven, vragen te stellen en signalen met ons te delen.

Laat van je horen

Hoe gaat het bij jouw faculteit of dienst? Word jij goed geïnformeerd? Wordt jouw ODC betrokken? Laat het ons weten via OR@vu.nl. Samen maken we het verschil.

Dr. Marius Rietdijk, voorzitter Ondernemingsraad

Wilt u meer informatie krijgen of informatie met ons delen? Zie de OR pagina Ondernemingsraad: vu.nl/nl/over-de-vu/organisaties/ondernemingsraad of mail naar or@vu.nl!

Colofon

Commissie Communicatie OR: Marius Rietdijk, Aalt Smienk, Remko van der Vos en Marlies de Vries

Beeld: Yvonne Compier

Vormgeving: VU Designstudio

facebook.com/ondernemingsraad.vu

Portret van verlangen

Rialto VU

Nieuwe Universiteitsgebouw
De Boelelaan 1111

The Handmaiden

draait vanaf 26 juni.

Check de agenda en speeltijden van de filmreeks Portret van verlangen op rialtofilm.nl

Wat verlangen betekent, is voor iedereen anders. Daarom vroegen we onze eigen collega's naar films die hén raken. Die iets zeggen over intimiteit, over overgave, over verlangen dat niet in hokjes past. Het resultaat is een zomerprogramma vol persoonlijke favorieten, scherpe randjes en gelaagde verhalen.

Portret van verlangen is een zinderende zomerse filmreeks in Rialto VU en Rialto De Pijp waarin seksuele verlangens worden getoond buiten het traditionele perspectief. Met films als *The Handmaiden*, *Raw*, *Portrait de la Jeune Fille en Feu*.

Isis van der Knaap, online marketing

RIALTO
VU

Koop nu je startbewijs

Wil jij dit jaar op 21 september meedoen aan de **Dam tot Damloop** met team VU? Verzeker je dan van een startbewijs voor de leukste loop van het jaar.

Studenten krijgen voor slechts 30 euro een startnummer, een trainingsschema, een VU-hardloopshirt en vijf loopclinics. Medewerkers betalen daar 40 euro voor. Ook kun je tegen een meerprijs deelnemen aan de wekelijkse trainingen op dinsdag. Ga jij de uitdaging aan? Inschrijven kan via: sportcentrumvu.nl/evenementen/damloop-2025-team-vu. Let op, deelname is alleen mogelijk voor studenten en medewerkers van de Vrije Universiteit.

Caroline Altona, communicatie & marketing

Sportcentrum | VU

Sportcentrum VU

VU campus (OZW-gebouw)
Boelelaan 1109
020-5983656

maandag-vrijdag:
12-20 uur
zaterdag en
zondag: gesloten

Uilenstede
Uilenstede 100
020-5985090

maandag-vrijdag:
08-23 uur
zaterdag en
zondag: 10-18 uur
sportcentrumvu.nl

Er zit altijd iets voor jou tussen

VU Griffioen

Nieuwe Universiteitsgebouw
De Boelelaan 1111

Griffioen.vu.nl/voorstellingen

In september start ons nieuwe **cursusseizoen**: jouw plek voor creativiteit, expressie en ontspanning op de campus. Met meer dan zeventig cursussen en workshops, van beginner tot gevorderd, zit er altijd iets voor jou tussen. Schrijf, schilder, dans, zing, fotografeer of adem gewoon even uit. Hier mag je experimenteren. Of je nu gitaar speelt, eindelijk die hiphoples probeert, je eigen mode ontwerpt, tarotkaarten leert leggen of ontspannen gaat tekenen in de tuinen: bij Griffioen kan het allemaal. Ben je student of medewerker? Dan krijg je altijd korting. Ontdek nu het uitgebreide aanbod op de website.

Nicole Aalbers, cultuurmarketeer

VU | GRIFFIOEN

CULTUUR

Verleidelijk mediterraan in Oost

SFEER Knus, klein en persoonlijk. Minimalistisch interieur met houttinten, enkele plantjes en kaarsverlichting.
ETEN Ik bestel *oyster mushrooms & hummus*. De paddenstoelen zijn heerlijk knapperig met een vlezig structuur. Een handje granaatappelpitten zorgt voor een lichtzoete, frisse toon. Mijn vriendin bestelt kip ondergedompeld in een frisse yoghurtsaus met komkommer en dille. Als bijgerecht nemen we gegrilde aubergine met ricotta, verrassend zacht en smeug.
BEDIENING Vriendelijk met een mooie glimlach.
TIP Het yoghurtijs als toetje, een sensatie met honing en citroenrasp.
AANRADER Zeker, proef hier de mediterrane keuken op z'n best.
PRIJS Betaalbaar, voor 50 euro heb je sowieso ieder een hoofdgerecht met drankje en toetje. Als je ook nog bijgerechten wilt proeven ben je wel meer kwijt, maar dat is het waard.

Rivka Elbaz, masterstudent marketing

Mitts

Javastraat 49a
mittsamsterdam.nl

Wil je ook GRATIS ETEN, in ruil voor een restaurant-recensie? Mail naar redactie.advalvas@vu.nl

Uitgelachen kamerplant

Wilders heeft het kabinet laten vallen. Al vele analyses hebben de revue gepasseerd, maar vandaag: wat leert de kabinetsval ons over onze gesprekken?

Tijd voor een lesje politicologie. In de politieke wetenschap bestaat er zoiets als *issue ownership*. Dit houdt in dat kiezers een bepaald thema het sterkst affiliëren met een specifieke partij. Als het over klimaat gaat, denkt men bijvoorbeeld gauw aan GroenLinks. Landbouw? BBB. Europa? Volt. En de PVV, dat mag niet verbazen, is al sinds jaar en dag de *issue owner* op migratie. Dit alles is niet onbelangrijk. Uit politicologisch onderzoek blijkt namelijk dat een partij op veel zetels kan rekenen

wanneer de verkiezingscampagne draait om het thema waarvan die partij *issue owner* is. Onder kiezers is het A-merk altijd het populairst.

Politici weten dit. Daarom sturen zij het maatschappelijk debat zo veel mogelijk naar het *issue* dat zij *ownen*. Nu snap je ook dat Wilders het kabinet liet vallen over zijn kwestie: migratie. De politieke strateeg hoopt dat het tot verkiezingsdag nergens anders over gaat.

Dat kun je cynische politiek vinden, maar geef hem eens ongelijk. Wij, simpele zielen, doen niet anders. We sturen conversaties voortdurend in de richting van onze eigen hobby's en interesses. Een gesprek met vrienden in de kroeg over het opzetten van dieren is net

wat vermakelijker als je zelf een opleiding taxidermie hebt afgerond. De *issue owner* heeft makkelijk praten.

Dit in tegenstelling tot het onwetende hoopje mens dat meewarig meeknikt en hoopt dat het gesprek zo snel mogelijk een andere afslag neemt: de *issue loser*. Deze term ben ik nog nooit tegengekomen in een wetenschappelijk artikel, maar uit jarenlang empirisch onderzoek kan ik vaststellen dat de *issue loser* bestaat. In ieder geval in mijn vriendengroep.

Hij is het spiegelbeeld van de *owner*. Hij weet van toeten noch blazen, of heeft op z'n minst dat imago. Voetbal, beleggingen, films, series en Formule 1; er is helaas een heel lijstje onderwerpen waarbij ik deze niet te benijden rol in mijn vriendengroep vervul.

Goed om te weten: zolang het bewuste onderwerp ter tafel is, heb je als *issue loser* voor je gesprekspartners dezelfde waarde als een kamerplant. En probeer je mee te praten, dan loop je het risico fouten te maken van het kaliber 'Alexander Hamilton is toch ook een coureur?'. En dan ben je een uitgelachen kamerplant.

Resumerend: wat leren wij van politiek Den Haag? Zonder verstand van zaken, hou je je beter even gedeisd. Duurt het je te lang, dan moet je het gesprek kapen door over jouw stokpaardjes te beginnen. En als dat niet werkt, kun je altijd nog je vriendengroep laten vallen. Over migratie natuurlijk.

Wout van Zaale
tweedejaars media
& journalistiek

Dido Drachman
illustrator
en striptekenaar